

Uit huis! (door Tine Leewens)

Sammy, onze pleegdochter van 5 jaar, is na viereneenhalve maand weg naar een ander pleeggezin, waar ze kan blijven wonen tot haar 18de. Heb ik weer een beetje tijd voor andere dingen.

We vonden het hartstikke gezellig om haar bij ons te hebben, maar we hebben voor crisisopvang gekozen en dat betekent dat ze in principe niet langer dan 3 maanden bij ons is. In die tijd kan Jeugdzorg zoeken naar een oplossing voor de langere termijn. Bijvoorbeeld de ouders weer zover krijgen (door therapie of begeleiding) dat ze weer voor haar kunnen zorgen of door een pleeggezin te zoeken waar ze langer kan blijven.

We wisten al snel nadat Sammy bij ons was geplaatst, dat ze niet meer terug zou gaan naar haar ouders. De problemen van hen waren niet van tijdelijke aard. Wij hebben toen duidelijk gemaakt dat we niet wilden dat ze bij ons weg zou gaan naar een ander gezin waar ze weer tijdelijk zou kunnen blijven. Sammy's ouders hebben lang gewacht om toestemming te geven dat ze naar een gezin mocht, waar ze op zou kunnen groeien. Het is natuurlijk begrijpelijk dat je als ouder niet zomaar je kind wilt afstaan. Het heeft veel gesprekken (door Jeugdzorg, psychologen en de rechter) en tijd nodig om mensen tot dat inzicht te laten komen. Tijdens dat proces was er al gezocht naar een gezin. Dat gezin bedacht zich vlak voordat ze een ontmoeting met ons en Sammy zouden hebben. Wij hadden Sammy nog niets gezegd, ook niet over het feit dat ze bij ons weg zou gaan. Het was vlak voor Kerst en dat vonden we een beetje veel voor haar. Toen we te horen kregen dat ze deze Kerst nog bij ons zou zijn had ik het wel even moeilijk. Niet omdat ze bij ons was met de kerst als wel dat ik me verheugd had op weer even een paar dagen rust. Ik voelde dat ik toch wel behoorlijk moe was. Sammy was een erg druk meisje en we moesten altijd rekening met haar houden. Dat is voor een paar maanden niet erg, maar als daarna blijkt dat het nog een poosje kan duren dan wordt het lastiger. Onze pleegzorgwerkster, zij is ons luisterend oor als we vragen, opmerkingen en dilemma's hebben, besloot dat Sammy in de kerstvakantie beter een paar dagen in een ander pleeggezin kon gaan logeren. Dat gebeurde en toen ze 24 december terug kwam waren we weer wat uitgerust. We kregen die dag ook te horen dat er een ander gezin was gevonden.

We vonden dat geweldig en hoopten op een goede ontmoeting met hen. We maakten een afspraak met het gezin. Zij kwamen bij ons op bezoek. Sammy dacht dat het vrienden van ons waren en gewoon op bezoek kwamen. Sammy vond het aardige mensen en ook de kinderen vonden elkaar leuk. Toen dit pleeggezin ons na een paar dagen belde en vertelde dat ze graag met Sammy verder wilden, hebben we Sammy gezegd: "Je weet dat Kasper en Lucas (onze kleinkinderen) niet bij ons kunnen wonen, dus jij kunt ook niet bij ons wonen. Nu mag jij bij Astrid en Stefan gaan wonen." Hoewel we er erg tegenop zagen haar dit bericht te vertellen was ze erg enthousiast toen we het haar vertelden.

Ze kon nauwelijks wachten. De volgende ontmoeting was bij hen thuis. Sammy kreeg haar kamertje te zien. En was dolgelukkig met de roze kleur van de muren. Wij voelden hoe welkom ze was. Daardoor was het niet moeilijk haar te begeleiden in de laatste week op haar school en het afscheid nemen van alle mensen die ze bij ons had ontmoet en die om haar waren gaan geven. Zaterdag 10 januari hebben we haar weggebracht. Haar hele hebben en houwen bestond uit twee bananendozen en een tasje. Tevreden lieten we haar achter.